

JORDI PLAY

El discurs visceral del líder del PP de Badalona, Xavier García Albiol, suscita no pas poca polèmica. Al costat, Jordi Hereu (PSC) i Xavier Trias (CiU),

De la lluita per Barcelona als enigmes d'Alacant i Palma

Quan resta un any per als comicis municipals, a tot de poblacions el desenllaç és molt obert, sobretot tenint en compte que abans hi haurà les eleccions catalanes i, aquell mateix dia –si no s'avancen–, les valencianes i les balears. Repassem les poblacions més disputades.

Encara manca un any per al 29 de maig del 2011, diumenge electoral a tots els municipis de Catalunya, el País Valencià i les illes Balears. Abans hi haurà comicis al Principat i fins i tot n'hi podria haver –la situació del president Camps és angoixosa– al territori

valencià. Sigui com sigui, ja ha començat el compte enrere de conteses locals de molta volada: municipis com Barcelona, Castelló de la Plana, Alacant, Elx o Palma podrien canviar de signe polític només que hi hagués petites alteracions al resultat d'ací a un any.

És un any clau, aquest que falta, i pot acabar configurant canvis importants en el mapa polític municipal.

Barcelona, fruita madura. La política del Principat viu un període obert i ple de convulsions que fan molt difícil de predir l'evolució de la situació aquests mesos vinents. Les eleccions al Parlament de Catalunya han de decidir moltíssimes coses que de segur que repercutiran en les municipals de l'any vinent. En primer lloc, caldrà veure l'abast del desgast electoral –fins ara anunciat a les enquestes– de les forces que integren el govern tripartit, especialment Esquerra i, en menor mesura, el PSC i ICV-EUiA. I quin és el color i el format del nou govern. Alhora, caldrà veure si es consoliden noves

protagonistes de la batalla de Barcelona.

ofertes electorals que avui es presenten, des de l'espectre de l'independentisme, amb iniciatives com Reagrupament o la possible candidatura de Joan Laporta, a més de la consolidació o no de la proposta de les CUP, que a les passades municipals ja va obtenir resultats significatius a diversos municipis.

I en l'espectre espanyolista, amb la competició entre la UPyD de Rosa Díez i els C's d'Albert Ribera, o la plataforma de caràcter xenòfob Plataforma per Catalunya.

El govern que surti de les eleccions catalanes i les aliances que hagi de menester, si és que en calen, seran també elements que repercutiran en la cursa municipal.

Sigui com sigui, de moment, ja hi ha elements que es presenten com a punts centrals en la lluita de les eleccions municipals de l'any vinent. I, sense cap discussió, Barcelona serà l'escenari de la principal batalla. Per primera vegada després de la dictadura, el PSC veu perillar l'hegemonia en unes eleccions municipals a la capital. Algunes enquestes comencen a mostrar que l'actual alcalde de la ciutat, Jordi Hereu,

que governa en minoria amb el suport d'ICV-EUiA, podria tenir dificultats de debò per a revalidar el seu mandat, i que CiU podria esdevenir la formació més votada. La federació catalanista, encapçalada per Xavier Trias, veu, per primer cop després de més tres dècades d'intentar-ho sense èxit, que la possibilitat d'atènyer l'alcaldia de Barcelona comença a ser una fruita madura.

En el frec a frec entre convergents i socialistes a la capital catalana hi intervenen molts elements, que poden decantar els resultats cap a una banda o una altra. De moment, sembla que el vent bufa a favor del candidat de CiU. Només cal mirar com ha anat el referèndum organitzat per transformar l'avinguda Diagonal de Barcelona, una de les principals vies de la ciutat. La migrada participació, a més de les polèmiques suscitées pels greus problemes organitzatius, han deslluït una aposta de darrera hora de l'alcalde, que –tot i no haver-hi donat suport de primer– va acabar absorbint com a exhibició institucional a favor de la participació ciutadana. Tampoc no li ha sortit bé, de moment, la proposta, feta per sorpresa, de presentar una candidatura de la ciutat per a acollir els Jocs Olímpics d'Hivern del 2022.

Actualment, socialistes i convergents tenen 14 regidors i 12, respectivament. Algunes enquestes apunten que CiU podria arribar fins a 15 regidors i superar doncs, per primera vegada, el PSC. D'una altra banda, el cap del grup municipal d'Esquerra a Barcelona, Jordi Portabella, ja ha deixat clar que la seva formació donarà suport a la llista més votada. De manera que CiU podria comptar, si és la llista més votada, amb el suport dels republicans, que veurien amb bons ulls un canvi de color a Barcelona, després de més de trenta anys de govern liderat pel PSC. Però CiU també podria escollir el suport del PP, si amb els republicans no n'hi hagués prou per a sumar.

Sigui com sigui, falta un any i, com dèiem, poden passar moltes coses entremig: canvis de lideratges, irrupcions de nous candidats, de nous partits... Tot, doncs, resta molt obert.

Tant obert com a Girona, on també sempre hi ha governat el PSC. A la capital del Gironès, els socialistes hauran de defensar fort l'alcaldia, perquè CiU es

avui més a prop de poder arrabassar-los l'alcaldia, si consolida el seu creixement i aconsegueix el suport d'ERC. També a Manresa (Bages), hi pot haver una forta disputa per l'alcaldia entre PSC i CiU, ara empatats a 8 regidors, tot i que CiU hi és la força amb més vots. Els socialistes hi governen actualment amb Esquerra i Iniciativa.

L'alcaldia d'una altra capital de comarca, Banyoles (Pla de l'Estany), també pot ser disputada. Actualment hi governa CiU (8 regidors), amb el suport del PSC (2). En aquest cas, la disputa podria ser entre la federació nacionalista i Esquerra (6), que va aconseguir l'alcaldia el 2003, quan CiU, per una disputa interna, no va arribar a temps de presentar llista.

A Vilafranca del Penedès, també CiU podria consolidar el canvi aconseguit recentment, gràcies a una moció de censura contra l'alcalde del PSC, amb el suport d'ERC i CUP. Alhora, la federació podria consolidar els èxits aconseguit en poblacions com ara Sant Cugat del Vallès i Tortosa (Baix Ebre).

Una alcaldia de pes per al PP?

El PSC continua essent la força hegemònica municipal a les poblacions de l'àrea metropolitana de Barcelona. Així i tot, en una d'aquestes poblacions hi pot haver un frec a frec, a Badalona. En aquesta ocasió, tanmateix, seria entre PSC i PP. Per primer cop a Catalunya, la dreta espanyola està en condicions de disputar una alcaldia de pes. El PP, amb Xavier Garcia Albiol, han defensat en aquesta ciutat del cinturó metropolità de Barcelona les tesis més populistes, en matèria d'immigració, per atreure un electorat que tradicionalment havia estat mobilitzat pel PSC-PSOE. Aquestes tesis –sovint difícils de destriar de les que defensa la Plataforma per Catalunya– han portat fins i tot la direcció estatal del PP a fer un toc d'alerta al candidat, arran de la publicació d'uns díptics propagandístics en què es vinculava un text sobre delinqüència i inseguretat amb unes imatges de gitanos romanesos.

De fet, vinculant immigració i inseguretat, Garcia Albiol ja va obtenir bons resultats a les eleccions del 2007, que el van deixar, amb 7 regidors, a dos del PSC, partit que va tenir una forta davallada: de 12 regidors a 9.

Però els plantejaments d'ultradreta tindran sobretot en Plataforma per Catalunya la seva oportunitat. El 2007, aquesta formació, liderada per Josep Anglada, ja va obtenir representació en alguns ajuntaments, com ara el de Vic, on va passar de 2 regidors a 4 i es va convertir en la segona força municipal. Algunes enquestes de la capital d'Osona adverteixen del creixement d'aquesta formació. El 2007, PxC va aplegar gairebé 15.000 vots a tot el Principat, que li van permetre de tenir representació a 9 ajuntaments, amb un total de 17 regidors. El 2011 la formació ja ha anunciat que presentarà moltes més llistes.

Als antípodes de PxC, hi ha les Candidatures d'Unitat Popular (CUP), que han concentrat els seus esforços electorals precisament en els comicis municipals. Amb més de 16.000 vots, les CUP van obtenir vint regidors. Aquesta formació independentista s'ha estimat més de no presentar-se a les eleccions autonòmiques per prioritzar una estratègia de reforç territorial a través dels comicis locals. Les CUP esperen ampliar els bons resultats del 2007, en bona mesura, gràcies al desgast d'Esquerra en alguns municipis com ara Sant Celoni, Berga o Vilafranca del Penedès. Amb tot, caldrà veure l'evolució de Reagrupament i quin efecte pot tenir, si es consolida com a oferta electoral.

Un país blau marí. D'aquest color va quedar pintat el mapa municipal del País Valencià l'any 2007. El PP va avançar d'un 4%, i obtingué 2.768 regidors dels 5.622 que hi havia per elegir, pràcticament un de cada dos. I, sobretot, va penetrar en zones que sempre li havien resultat hostils, com per exemple el cinturó roig de València i poblacions de mida mitjana com ara Elda, Petrer, Algemesí, Ontinyent o la Vall d'Uixó. L'objectiu del PP, amb vista al 2011, és d'esdevenir encara més hegemònic, i en aquest sentit s'ha marcat quatre fites: Elx, Gandia, Burjassot i Onda, dels pocs feus inexpugnables que encara manté el PSPV-PSOE.

Elx (Baix Vinalopó) és, sense dubte, la joia de la corona socialista. A la tercera ciutat del país, amb 230.000 habitants, el PP hi ha esmerçat moltes forces: Mariano Rajoy l'ha visitada unes quantes vegades i Francisco Camps mateix hi

Alarte vol fer eixir el PSPV-PSOE del seu túnel: a dalt, amb el secretari general de la Vall d'Uixó, Josep

ha fet costat reiteradament a Mercedes Alonso, la líder local. Les enquestes són més que satisfactòries per als seus interessos, tot i el batibull que hi ha a l'agrupació municipal, profundament dividida entre campistes, zaplanistes i més, i que actualment és regida per una comissió gestora. Però l'alcalde i vice-secretari general del PSPV, Alejandro Soler, tampoc no travessa un moment dolç: va declarar davant la justícia pel cas de les factures de propaganda electoral pagades—segons ell, per una errada administrativa— amb diners públics, un episodi que, tot i quedar arxivat, ha mal·lès la seua imatge. Cal recordar, a més, que els socialistes tan sols van superar de 112 vots el PP ara fa tres anys, i que es mantenen al poder gràcies a Àngels Candela (Iniciativa del Poble Valencià), l'única regidora que no pertany a cap dels dos grans partits.

A Gandia (Safor) el panorama és encara més complicat. Per bé que, a les europees de l'any passat, el PP va obtenir-hi un resultat espectacular—un 55% de vots, el segon resultat més bo dels conservadors valencians, aquell dia, de tots els municipis de més de 50.000 habitants—, les enquestes fetes per a

les municipals indiquen que l'escenari quedaria més o menys com ara: és a dir, que els socialistes no hi aconseguirien la majoria absoluta, sinó que dependrien del suport del Bloc Nacionalista Valencià—com va passar entre el 2003 i el 2007— o de la Plataforma per Gandia (PpG)—escissió del PP encapçalada pel zaplanista Fernando Mut— que, des del 2007 i amb dos regidors, sustenta el govern de José Manuel Orenge. El líder del PP gandià, Arturo Torró, ha establert converses amb Mut, conscient que una hipotètica reunificació del seu partit li posaria l'alcaldia ben a l'abast. Els socialistes també volen lligar un preacord amb el líder de PpG que els evite sorpreses el 2011.

A Burjassot (Horta, 39.000 habitants), l'últim gran bastió de l'àrea metropolitana de València que encara governen—ni que siga en minoria— els socialistes, el PP ho té més magre. El 2007 van millorar de quatre punts el resultat del 2003, però el seu 37,4% de vot és encara escàs, atès l'empat a regidors amb el PSPV-PSOE i al fet que tant Bloc com Esquerra Unida hi tinguen un suport consolidat. José Luis Andrés Chavarrías, l'alcalde, hi mana

Tur (amb barba). A la dreta, Mercedes Alonso, que ja es veu alcaldessa d'Eix pel PP.

de fa 23 anys, i acabarà la legislatura amb 64. Alartista declarat, podria emigrar a la llista de les Corts o a un càrrec de responsabilitat orgànica. El propassat Primer de Maig, durant un acte organitzat pel consistori, l'al·locució de l'alcalde va ser fortament xiulada; un símptoma de desgast que cal afegir a la proliferació de pancartes –signades per l'Ajuntament, sense que la decisió haguera estat sotmesa a votació en cap plenari– que acusen la Generalitat de deixadesa inversora. El PP, de fet, ja venç a Burjassot a totes les eleccions, tret de les municipals, cosa que ha dut el president provincial de la formació, Alfonso Rus, a qüestionar el paper de la presidenta local, Cristina Subiela, derrotada en dues ocasions a les urnes, però que conserva la confiança de

A la Safor, PSPV i PP miren de seduir la Plataforma per Gandia, els antics zaplanistes

l'agrupació municipal. Qui era el seu número dos, Julio Talavera, ha estat expulsat del PP, ara integra el grup de no adscrits i ben bé podria ser que el 2011 encapçalara la llista d'UPyD, cosa que podria alterar-ho tot. Els 315 vots que el 2007 obtingué el testimonial Partit Socialdemòcrata ja van provocar que Chavarrías perdera la majoria absoluta.

En una situació semblant hi ha Onda (26.000 habitants, Plana Baixa), governada pel socialista Enrique Navarro des del 1987. El 2007 va perdre per primera vegada la majoria absoluta i ara hi mana amb els dos regidors que aporten el Bloc i Alternativa Municipal Independent d'Onda. El PP, ara fa tres anys, també va quedar-se en un insuficient 37%. A Xirivella (Horta), podria haver-hi sorpresa, igualment: terreny socialista tradicional, el PP voreja el 50% a les estatals i a les europees, però el 2007 només va recollir el 42%, a les locals. Si Esquerra Unida manté els seus dos regidors i els socialistes no baixen del 40%, però, no hi haurà canvis. Dins l'Horta mateix, tampoc no s'esperen alteracions importants a Torrent ni a Paterna –en mans del PP– ni a Alaquàs i Aldaia, feus socialistes.

Eixir del túnel. Per contra, Jorge Alarte, secretari general del PSPV-PSOE, espera que les municipals marquen l'inici de l'eixida del túnel en què viu el seu partit de fa anys. Si l'assalt a la Generalitat Valenciana –tenint en compte la majoria tan còmoda del PP– podria ajornar-se al 2015, no passa igual a l'àmbit local, on caldria establir les bases de la recuperació futura. És per això que els socialistes dedicaran una atenció especial a onze municipis de més de 25.000 habitants en què els populars governen d'una manera ajustada. Especialment, és clar, a Alacant i Castelló de la Plana, on la pèrdua d'un únic regidor per part del PP els faria perdre la majoria. A Alacant [vegeu EL TEMPS núm. 1.346], Sonia Castedo es presentarà per primera vegada a la reelecció, perquè a mitjan mandat present Luis Díaz Alperi va cedir-li la vara de comandament, i els socialistes no tenen clar si presentar Roque Moreno –secretari general i portaveu local, a més de diputat provincial– o proposar d'alcalde alguna persona propera a Leire Pajín, com seria el cas de la jove secretària d'organització del PSPV-PSOE, Elena Martín. Fins i tot sona el nom de qui acaba de deixar la presidència de la Cambra de Comerç d'Alacant, Antonio Fernández Valenzuela, que ja havia presidit la Diputació i que ha reingressat a les files socialistes. Tot i que Castedo s'hi ha ben aposentat, el 2007 el PP va mantenir l'alcaldia perquè Esquerra Unida no entrà al consistori: només que hagueren concorregut a les eleccions municipals amb el Bloc, el mapa seria molt diferent. Des del 1995, que hi governa el PP; l'últim alcalde socialista, Ángel Luna, és avui síndic del PSPV a les Corts i també sona com a possible aspirant a l'alcaldia. Luna és el polític socialista més ben valorat a la ciutat.

Pel que respecta a la capital de la Plana, el PP també hi té una majoria absoluta ajustada, encara que amb un percentatge de vot sensiblement superior a l'alacantí. El possible salt a la política autonòmica de l'alcalde, Alberto Fabra, hi afegeix més incertesa. Tant els socialistes com el Bloc repetiran candidat, Juanma Calles i Enric Nomdedéu, però en aquest cas torna a ser decisiu el no-accés d'una formació com Esquerra Unida al consistori: a les dues darreres convocatòries, EUPV aplegà el 4,2% i el 3,6% dels vots.

A les comarques meridionals del País Valencià l'esquerra aspira a recuperar tres ajuntaments importants que va perdre contra pronòstic el 2007: el Campello (Alacantí) i el tàndem que conformen Elda i Petrer, al Vinalopó Mitjà. En el primer cas, el descens de la participació –d'un 67%, el 2003, a un 61%– va ser decisiu, atès que el Bloc va perdre el tercer regidor per aquest motiu. A les altres dues poblacions, feus progressistes de tota la vida, bressol del calcer, el PP va imposar-se per la mínima. Com a Torrent i Paterna, els populars s'hi han ben assentat i costarà d'allunyar-los del poder. Adela Pedrosa i Pascual Díaz Amat ho tenen bé per a repetir-hi. A Petrer, l'accés del Bloc –que el 2007 va quedar-se a menys d'un punt de les portes del consistori– alteraria el mapa i possibilitaria un tripartit ara com ara, però, quimèric.

A Alcoi, feu obrer tradicional, el PP hi governa des que el 2000 va apartar el socialista Josep Sanus amb una moció de censura. L'agrupació local dels conservadors, de majoria zaplanista, rep sistemàticament la confiança dels veïns, per bé que als darrers comicis estatals i autonòmics l'esquerra sempre hi ha guanyat. Compte amb Alcoi, però, perquè la pèrdua d'un regidor per part del PP el desposseiria de la majoria absoluta. Els socialistes segurament hi presentaran Antoni Francés, bon amic de Leire Pajín, encara que no es descarten unes primàries a què hi concórrega algun representant lermista.

Una mica més al nord, a Ontinyent (Vall d'Albaida), el PP també va vèncer per la mínima ara fa tres anys. El reviscolament del tripartit PSPV-Bloc-EUPV dependrà de la capacitat d'aquests darrers d'accedir al consistori que van abandonar el 2007, com també de la decisió que prenguen aquells qui el 2007 votaren un partit independent que defensava la legalitat de les cases construïdes, anys enrere, al marge de la llei. És un indret en què ben bé podria haver-hi canvis, tot i els esforços que hi ha abocat la Generalitat per satisfer l'alcalde Lina Insa. L'alarmista Jorge Rodríguez somnia ser l'alcalde, d'ací a un any.

A l'Horta, tant Catarroja com Mislata són a mans del PP per ben poc. La desaparició de Francisco Chirivella, el Nadal passat, podria fer que el PP perdera vots molt valuosos a Catarroja. A Mislata, el

La presidenta del Consell de Mallorca, Francina Armengol, brindava amb Francesc Antich i la batlles de P...

jove Carlos Fernández Bielsa, de l'executiva d'Alarte, practica una oposició constant que podria donar fruits.

I a la Plana Baixa també hi ha dues vares de comandament en l'aire. A Vila-real, el PP va mantenir l'alcaldia per dos centenars de vots –i al fet que Esquerra Unida, per ben poc, no hi entrà–, i a la Vall d'Uixó, Isabel Bonig –de família socialista– és, des del 2007, la primera alcaldessa popular de la democràcia. Camps també l'ha promocionada internament per tal que s'hi consolide.

La Marina, sopa de sigles. L'allau de mocions de censura ha alterat de dalt a baix el mapa electoral sorgit de les eleccions del 2007: els socialistes –tot i que sense carnet– han fet seu Benidorm, mentre que el PP ha recuperat en aquest temps la Vila Joiosa i Dénia, i el Bloc ara governa Calp amb el PP, quan a l'inici de la legislatura era cua de lleó amb el PSPV-PSOE. A Xàbia, Eduardo Monfort, de Bloc-Centristes, continua

a l'alcaldia, però ha canviat de socis: a l'inici va tenir els socialistes, i ara, el PP. Qualsevol cosa pot passar en aquest biòtop de la política valenciana. Fins i tot que els dotze regidors ex-socialistes de Benidorm recuperen el carnet de militants, o que Ximo Tur, l'alcalde de Calp, acabe persuadit per Enric Morera que ha de presentar-se de nou, tot i que aquest no és el seu desig. A Dénia, la socialista Paqui Viciano podria no repetir al capdavant de la candidatura local.

A Sagunt (Camp de Morvedre), Sueca (Ribera Baixa) i Vinaròs (Baix Maestrat), el panorama no és pas menys incert: el PP governa en minoria Sagunt, és majoritari però no té prou força encara per a manar a Sueca –on hi ha un tripartit Bloc-PSPV-EUPV– i només que cresca una mica trencarà el pacte entre el PSPV i el Partit de Vinaròs Independent.

Illes Balears. Una ràpida mirada al mapa municipal illenc mostra la pre-

Palma, Aina Calvo, durant la nit electoral del 2007.

ponderància de coalicions progressistes que governen la majoria de municipis. Tanmateix, si s'observen únicament les localitats amb més cens electoral (més de 20.000 electors), les coses canvien substancialment. I és justament en aquests municipis on la guerra del 2011 serà més intensa. Són les localitats on els partits ja pensen les estratègies locals perquè és allà on es pot arrossegar més vot cap als consells insulars i el Parlament.

A Maó (cens aproximat de 20.000 electors l'any 2007), hi governa el PSOE (9 regidors), aliat de PSM-Verds (2) i EU (1). El PP obtingué 8 regidors i un grup independent 1 més. La capital menorquina ha estat tradicionalment un feu de l'esquerra. Res no fa pensar que l'any vinent la situació s'alteri, perquè els tres grups progressistes tenen un nombre conjunt d'escons (12 sobre un total de 21) que és un matalàs molt gruixut per a encarar la recta final cap a les eleccions amb prou garanties.

A la Vila d'Eivissa (30.000), l'esquerra assolí la majoria absoluta el 2007 gràcies al fet de concórrer a les urnes en la coalició PSOE-Eivissa pel Canvi: 12 regidors contra els 9 del PP. Tot i que les enquestes conegudes pronostiquen una baixada de la intenció de vot cap a la coalició progressista a tota l'illa, si es repeteix té moltes possibilitats de tornar-hi a obtenir el govern municipal.

A Mallorca, els cinc municipis més grans presenten importants incògnites. A Manacor (26.000 electors) governa el PP (10), gràcies a l'acord amb un grup independent (2) que deixà a l'oposició el PSOE (3), el Bloc (3) i UM (3). L'extrema fragmentació de l'oferta electoral i del vot (característica històrica d'aquest municipi) hi dificulta els pronòstics. De segur que el PP hi guanyarà, però com que assolir la majoria absoluta (11 sobre 21) és difícil –perquè hi ha tants partits que obtenen representació–, tot quedarà pendent, com sempre, dels pactes que s'hi puguin fer.

***A Calvià (30.000) governa amb majoria absoluta el PP, amb 12 escons sobre 21 enfront dels 9 del PSOE i 2 d'UM. Atès que des de fa dos mandats les relacions al consistori entre PP i UM són nefastes, si el batlle Carlos Delgado perdés la majoria absoluta seria possible –però no segur– de poder fer una majoria alternativa entre socialistes i nacionalistes. No obstant això, la imatge de Delgado a la localitat és bona i per al PP Calvià és una plaça de valor estratègic i simbòlic –va estar molts d'anys en mans de l'esquerra, des del 1979 fins al 2003–, cosa que fa pensar que s'abocarà per mantenir-hi la majoria absoluta.

A Lluçmajor (23.000) governa el PP (10 sobre 21) gràcies a l'acord amb un petit grup local independent (1) i amb UM (1), que deixà a l'oposició el PSOE (7) i Bloc (2). El mandat ha estat molt convuls pels afers judicials –substitució del batlle, degradació de les relacions entre els socis...–, que podrien obrir la porta a una majoria alternativa progressista que històricament havia existit entre PSOE i PSM.

A Marratxí (23.500), hi governa el PP amb majoria absoluta (11 sobre 21). N'és batlle el president del PP balear, José Ramón Bauzá. El PSOE (7) i el

Si UM no entra a l'Ajuntament de Palma, el PP i l'esquerra poden quedar frec a frec

Bloc (2), a més d'un grup independent (1) són a l'oposició. Aquest municipi, de fet ja en conurbació amb Palma, havia estat històricament de majoria d'esquerra, però el gran creixement demogràfic sofert durant la darrera dècada n'ha canviat la fesomia política. Seria una sorpresa que l'esquerra hi pogués recuperar el govern municipal l'any que ve.

A Inca (20.000), el PP també hi governa amb majoria absoluta (12 regidors de 21) gràcies al carismàtic batlle Pere Rotger. L'oposició és formada pel PSOE (6), Bloc (2) i un grup independent (1). Si Rotger es tornàs presentar és gairebé segur que tornaria agranar, atesa la feblesa de l'esquerra local. Però si –com sembla– es retira, ja es veurà com afecta el canvi la candidatura conservadora que, de tota manera, té una posició de força que fa pensar que és difícil que els progressistes la puguin desbancar.

A Palma (267.000) governa l'al·iança d'esquerra entre el PSOE (11) i el Bloc (2) des del 5 de febrer passat, quan la batllessa socialista Aina Calvo expulsà UM (2) amb què compartiren govern de des les eleccions del 2007. El PP fa –ara amb UM– oposició amb 14 escons. La majoria absoluta són 15 regidors. El PP n'hi tingué entre 1991 i 2007. Segons les enquestes publicades, el PSOE té intenció de vot amb tendència a l'alça, mentre que el PP es troba a la baixa, igual com UM. El Bloc pareix mantenir-s'hi (sempre que es repetesqui). Si UM no hi assolís representació (que segons els sondatges és gairebé segur) probablement l'esquerra i el PP es disputarien la batllia en un mocador de vots. Molts pocs sufragis separaran un tipus de govern d'un altre.

*Enric Rimbau
Victor Maceda
Miquel Payeras*